

Arrest

nr. 216 704 van 13 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. PUT
Weg naar Zwartberg 71/A
3530 HOUTHALEN-HELCHTEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. PUT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 22 november 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 26 november 2015.

1.2. Op 4 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 5 april 2018 aangetekend naar verzoekers verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van A. N. U. (verzoeker)

"A. Feitenrelaas

U, N. U. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Tadzjiek te zijn en de soennitische geloofsleer te belijden. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart 66 jaar oud te zijn en dat uw geboorteplaats het dorp Ahmadzai is, in de Afghaanse provincie Kunduz. Daar bent u een jaar naar school geweest, maar u bleef analfabeet, en vervolgens werkte u als landbouwer. U bent eerst getrouwd met G. S. en toen bleek dat jullie geen kinderen konden krijgen hebt u een tweede vrouw genomen, R. A. (O.V.nr. X en CGVS nr. X). Met haar kreeg u twee zonen: F., ook Fa. genoemd, en S.. Jullie adopteerden ook een dochter, Ma., wiens alleenstaande moeder niet meer voor haar kon zorgen. R. ontdekte dat uw eerste vrouw overspelig was, en bracht u daarvan de op de hoogte. U geloofde haar niet maar volgde uw vrouw en al snel bevestigden uw eigen ogen dat het inderdaad waar was. U maande G. S. aan om haar leven te beteren, maar vergaf haar de misstappen uit het verleden. Op een noodlottige dag kwam u thuis van het werk en stelde vast dat uw tweede vrouw, R., tot bloedens toe geslagen was. Uw twee vrouwen hadden ruzie omdat G. S. opnieuw een vreemde man had toegelaten tot het huis, en daarna waren zij slaags geraakt. U confronteerde G. S. met haar gedrag, waarop zij boos naar haar eigen familie vertrok. Haar broers, die lokaal berucht zijn omdat zij legercommandanten zijn, kwamen naar uw huis om u in elkaar te timmeren en zij randden uw dochter aan. De dorpelingen kwamen tussenbeide omdat zij dit gedrag onaanvaardbaar vonden: u was immers al een oude man. Uw schoonbroers zijn daarom weer vertrokken. Ondanks deze tragische gebeurtenissen bleef uw eerste vrouw volharden in de boosheid. Enkele maanden later kwam men u op het veld waarschuwen dat er iets aan de hand was bij u thuis. Bij terugkeer bonsde u op de deur en begon u te roepen dat G. S. u binnen moest laten, en daarop ontsnapte er via het raam een man uit uw huis. Op die manier kwamen verschillende dorpelingen te weten dat er iets loos was, en u bent bij uw schoonbroers gaan klagen dat G. S. oneer bracht over de familie. Zij waren zeer misnoegd, en bevalen G. S. om met hen mee te gaan. De volgende dag bracht een verwant u het nieuws dat er iets was gebeurd met G. S. en dat u haar naar de kliniek moest brengen. U dacht dat uw vrouw onwel was geworden en ging mee. Toen u aankwam bij het huis van uw schoonfamilie zaten uw broers in de tuin. U ging binnen en zag tot uw ontzetting dat uw vrouw vermoord was door haar broers. U vluchtte onmiddellijk weg van daar. Daarna bleef u in het dorp wonen om uw grond te bewerken, totdat familie van uw neef u kwam vragen of u geen schrik had, omdat uw schoonbroers naar u op zoek waren. Zij waren van zin om u en uw zoon om het leven te brengen. Daarop besloten jullie Afghanistan te ontvluchten. In 2006 verlieten jullie Afghanistan en reisden naar Iran, waar u een vluchtelingenkaart kreeg. Nadat de kosten voor een verlenging te hoog opliepen verbleven jullie illegaal in Iran. In totaal woonden jullie bijna 10 jaar in dat land. U werkte er in een restaurant.

Op zekere dag heeft een broer van G. S. u in Iran opgebeld om te zeggen dat uw vrouw gewroken moest worden. Er is ook een onbekende man bij naam naar u komen vragen, maar uw zoon stuurde hem met een kluitje in het riet. U dacht dat het een spion was en dat jullie in Iran niet meer veilig waren. U stuurde als eerste uw zoon S. naar Europa, die in Duitsland verblijft nu. Enkele maanden later vertrok u met de rest van de familie naar Europa, maar uw zoon en adoptie dochter zaten in een auto die werd onderschept door de politie. U en uw tweede vrouw R. konden wel ontkomen en reisden verder naar België, waar u bent toegekomen op 22 november 2015. Op 26 november 2015 vroeg u in België asiel aan.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de familie van uw eerste vrouw te worden gedood.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: foto's van uzelf en uw familie, medische dossiers van uzelf en van uw echtgenote uit Iran, een medisch dossier over rugoperatie in België en de enveloppe waarmee deze documenten naar u werden verstuurd.

B. Motivering

Uw eerste vrouw, G. S., zou de eer van de familie bezoedeld hebben en is daarom door haar broers vermoord, en zij hebben het daarom ook op u gemunt.

Het Vluchtelingenstatuut kan u echter niet worden toegekend. U heeft doorheen uw verklaringen evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op, en doorheen, uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p.2; CGVS 2, p.1,4; CGVS vrouw 1, p.2; CGVS vrouw 2, p.1,6,7), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielprocedure geen enkel gezaghebbend document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Daarbij moet ook worden opgemerkt dat u geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over uw documenten. Uw echtgenote verklaarde bij aankomst in België dat zij in Iran een vluchtelingenkaart had, die niet meer geldig was (DVZ, Verklaring DVZ, p.9). U bevestigt dat jullie over een dergelijke vluchtelingenkaart beschikten. Volgens u was het zonder deze kaart zelfs niet mogelijk geweest om een paspoort te krijgen, maar was het te prijzig om deze kaarten te verlengen en daarom hadden jullie na enkele jaren geen geldige verblijfskaarten meer (CGVS 2, p.8-9). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is dit geen aanvaardbare uitleg: sinds Iran in 2001 met de Amayesh-procedure van start ging, is het enkel nog mogelijk om kaarten te laten vernieuwen. Wie in 2001 niet geregistreerd werd kon nadien ook geen vluchtelingenkaart meer krijgen (zie landeninfo nr.1). Dat is u ook uitgelegd in het gehoor en u bevestigt dat deze kaarten alleen verlengd worden, en dat er geen nieuwe kaarten aan Afghanen worden gegeven. Gevraagd om te duiden hoe u dan in 2006 na uw aankomst in Iran nog aan een kaart kon raken, herhaalt u gewoon dat u ongeveer 3 jaar lang een geldige kaart had, en daarna niet meer omdat het te duur was (CGVS 2, p.9). Het UNHCR beschikt trouwens over de gegevens van iedereen die een amayesh II-kaart had (zie landeninfo nr.2). Bovendien verklaart u dat u door bemiddeling van de Verenigde Naties een paspoort kon verkrijgen in Iran (CGVS 1, p.3) en bevestigt u desgevraagd dat u zich hebt laten registreren bij het UNHCR (CGVS 1, p.16; CGVS 2, p.3). Uw vrouw zegt daar niets van af te weten (CGVS vrouw 2, p.3). Het Commissariaat-generaal heeft u gevraagd om u te wenden tot het UNHCR zodat zij uw toenmalige status als Afgaanse vluchteling in Iran kunnen bevestigen (CGVS 2, p.3). U hebt geen documenten van het UNHCR neergelegd.

Zowel u (DVZ, Verklaring DVZ, p.8) als uw echtgenote (DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.8) hebben bij DVZ verklaard nooit een paspoort te hebben gehad. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat jullie wel degelijk paspoorten hadden. U zegt aanvankelijk dat het Afgaanse paspoorten waren met een visum voor Iran, dat de Verenigde Naties voor jullie hadden geregeld (CGVS 1, p.3). Later in dat gehoor wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat het ging over een Iraans paspoort (CGVS 1, p.16). Ook uw vrouw beweert dat jullie Iraans paspoorten hebben gekregen, dat jullie zouden hebben gekregen van de Afgaanse ambassade in Teheran (CGVS vrouw 1, p.4,5). U zegt eerst dat u gewoon uw naam op een lijst moest zetten, en dat u geen enkele vraag gesteld werd. Pas als het Commissariaat-generaal zich erover verwondert dat u bij het aanvragen van een internationale reis pas niet eens zou gevraagd worden naar uw herkomst bent u het ermee eens dat dergelijke vragen wel gesteld werden voor u het paspoort kon krijgen, wat toch eigenaardig is (CGVS 1, p.16). Uw echtgenote corrigeerde haar verklaring dat jullie een paspoort hadden gekregen in Varamin naar de ambassade en zei dat jullie daarna naar Shahriyar en de Ahangaranstraat moesten gaan. Ze geeft dan aan dat ze zich vergiste en dat in Varamin illegalen worden vastgehouden tot hun deportatie (CGVS 1, p.4). Dat is vreemd genoeg dezelfde uitleg als u doet om aan te geven hoe u aan een vluchtelingenkaart kon geraken, waarmee u dan een paspoort kon gaan vragen (CGVS 2, p.9). Gezien het grote belang dat deze documenten hadden voor jullie verblijfsstatus is het vreemd dat jullie daarover uiteenlopende verklaringen afleggen. Door dezelfde plaatsen te noemen in een verschillende context krijgen deze verklaringen ook een ingestudeerde klank. De paspoorten hebt u niet voorgelegd want deze zijn verloren gegaan toen u overstak vanuit Turkije, tezamen met uw taskara. Ook de documenten van uw zoon en dochter die toen reeds onderschept waren door de politie, en niet samen met u naar Europa zijn gereisd, zijn verloren gegaan toen uw bagage in het water viel (CGVS 2, p.8). Van uw andere zoon, die maanden eerder al naar Duitsland was gereisd (CGVS 1, p.15), hebt u trouwens ook geen enkel document voorgelegd.

Uw echtgenote verklaarde trouwens eerst ook dat haar taskara verloren was gegaan onderweg (DVZ, Verklaring DVZ, p.9) hoewel jullie allebei ontkenden op het CGVS dat zij ooit een dergelijk document heeft gehad (CGVS 1, p.3; CGVS vrouw 1, p.4). Hoewel u van bij het begin bent gewezen op het belang van dergelijke documenten, en u nog steeds contact hebt met familieleden in Iran (CGVS vrouw 1, p.13) en Afghanistan (CGVS 2, p.5; CGVS vrouw 1, p.10) die u daarbij zouden kunnen helpen, hebt u geen enkel geloofwaardig document omtrent uw identiteit, nationaliteit, herkomst en reisroute neergelegd. U hebt ook vage en tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de documenten die u zou hebben gehad, wat uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat al aantast.

Hier kan aan worden toegevoegd dat op een van de documenten de naam R. He. staat. Uw vrouw legt uit dat het haar vaders naam is, en dat ze daarna R. A. werd. Als gevraagd wordt om uit te leggen waarom zij op 06/08/1392 (=28 oktober 2013) dan nog altijd haar vaders naam gebruikte, en niet de naam Ahmadi, minimaliseert ze het belang van dergelijke namen en zegt ze dat het een persoonlijke voorkeur is (CGVS vrouw 1, p.17-18). U blijkt ook niet dezelfde verklaringen af te leggen over de naam van uw vrouw: daar waar u denkt dat haar andere naam T. is (CGVS 1, p.8), verklaart zij dat ze voor haar huwelijk de naam S. Sh. gebruikte (CGVS vrouw 1, p.6). Het is vreemd dat u dat niet lijkt te weten van iemand met wie u al zo lang getrouwd zegt te zijn.

U hebt tenslotte ook nagelaten om de medische problemen die u inroept te staven met enige documenten. Uw advocaat beweert op het einde van het tweede gehoor dat u lijdt aan de ziekte van Alzheimer (CGVS 2, p. 13), maar hierover blijkt in uw dossier helemaal geen enkel medisch attest te zitten. Nochtans lijkt het niet meer dan normaal dat dergelijke diagnose gestaafd wordt met medische stukken, opgesteld door een specialist. U beweert zelfs tijdens het eerste gehoor dat u een probleem heeft met uw ogen dat dermate ernstig is dat u niet eens het verschil kan zien tussen de foto die u werd getoond en een kaart van Kunduz (CGVS 1, p.5). Niet alleen staat u dat niet met een document dat door een daartoe bevoegde persoon is opgesteld, maar u hebt tijdens het tweede gehoor kennelijk ook geen last om de afgebeelde persoon te bestuderen en te bevestigen dat u hem niet kent (CGVS 2, p.3), wat hoogst merkwaardig is. Ook uw vrouw, die beweert te lijden aan mentale problemen (CGVS vrouw 1, p.3) en dat zij door deze aandoening dwangmatig de waarheid vertelt omdat zij niet in staat is om te liegen (CGVS vrouw 2, p.7), heeft geen enkel attest daarvan neergelegd, waardoor het Commissariaat-generaal deze uitspraken enkel kan beschouwen als een blote bewering.

Ten tweede zijn er ernstige twijfels bij uw beweerde herkomst en profiel. U verklaarde bij DVZ dat u als landbouwer werkte op de velden van andere mensen (DVZ, Verklaring DVZ, p.5) maar blijkt eigenlijk 3 jerib landbouwgrond te hebben en nog 2 jerib aan boomgaarden, wat een groot verschil is voor uw socio-economisch profiel (zie landeninfo nr.8). U zou afkomstig zijn van het dorp Ahmadzai, in de provincie Kunduz, dicht bij de Kunduz-rivier (CGVS 1, p.5). Uw echtgenote, afkomstig uit hetzelfde dorp als u (CGVS vrouw 1, p.6-7), lijkt geen weet te hebben van de rivier. Zij denkt eerst dat het gaat over de grens met Tadzjikistan, die ettelijke kilometers te noorden van de stad Kunduz ligt en die zij zelf nooit heeft gezien (CGVS vrouw 2, p.4). Pas daarna herinnert ze zich dat er een riviertje loopt dat de akkers van jullie dorp bevoeit, en lijkt ze zich niet voor de geest te kunnen halen wat er aan de overkant van deze stroom ligt (CGVS vrouw 2, p.4), allemaal zeer eigenaardig voor iemand die het grootste deel van haar leven in hetzelfde dorp heeft doorgebracht. Zowel uw echtgenote als uzelf beweren dat het dorp Ahmadzai is gelegen in het district Chahardara (DVZ, Verklaring DVZ, p.4; DVZ, Verklaring vrouw DVZ, p.4; CGVS 1, p.3; CGVS vrouw 1, p.7). De dorpen Angor Bagh, Nasiri en Zakhil, die zich nabij Ahmadzai zouden bevinden, liggen echter allemaal in het district Kunduz zelf (zie OCHA kaart). U verklaart desgevraagd ook dat u geen rivier moest oversteken om naar de stad te gaan, en bent het ermee eens dat die kant van het water behoort tot het centrum, dus tot Kunduz zelf (CGVS 1, p.10). Het lijkt er dus op dat u niet zeker bent dat uw dorp wel in Chahardara ligt. U beweert dat een medisch probleem u verhindert om de foto van Kunduz-stad te bekijken, een stad die u vaak hebt bezocht om er inkopen te doen (CGVS 1, p.5). Tijdens het tweede gehoor maakt u evenwel geen melding meer van problemen met uw zicht, iets wat u zoals eerder reeds vermeld, ook met geen enkel document hebt gestaafd. Een en ander doet toch vooral vermoeden dat u deze vraag probeert te ontwijken. Hoewel er in Kunduz heel wat Pashtun wonen, en u beweert deze taal te begrijpen maar niet zelf te spreken, blijkt u de tolk niet te begrijpen als die een vraag stelt in het Pashto (CGVS 2, p.10). Er moet zelfs aangedrongen worden vooraleer u een begin van antwoord geeft over de Pashtun-gedomineerde gebieden in Kunduz (CGVS 2, p.11), iets dat een inwoner van die streek toch zou moeten kunnen inschatten. Hoewel u de provincie nooit hebt verlaten (CGVS 1, p.5), kan u dan wel weer foutloos antwoorden welke provincies er grenzen aan Kunduz grenzen, waarbij u niet nalaat te zeggen dat Tadzjikistan ook een grens deelt (CGVS 1, p.9). Dat u dergelijke feitenkennis kan geven maar een weinig doorleefde kennis lijkt te hebben over wie er in de omgeving woont, is zeer vreemd.

Uw echtgenote blijkt niet te weten welk jaar het is in de Afghaanse kalender, die gelijkloopt met de Iraanse, maar kan wel de namen van de maanden in die kalender opsommen (CGVS vrouw 1, p.6), wat alweer de indruk geeft van studiewerk eerder dan van kennis die iemand in de loop der jaren doordeesemde. Uw kennis over wat er zich in Kunduz heeft afgespeeld blijkt ook elders zeer lacuneus te zijn. U hebt het er duidelijk moeilijk mee om de taliban correct in de tijd te plaatsen: als u wordt gevraagd om te vertellen over de tijd dat zij de plak zwaaiden in Kunduz, geeft u enkele namen, maar verder weet u niets over hen. U hebt het ook moeilijk met het opnoemen van mujahedinleiders (CGVS 2, p.11). De namen arbab Hashim en Mirza Nasiri, talibancommandanten die zich na de val van Kunduz hebben aangesloten bij het nieuwe regime (zie landeninfo nr.4 en 5), hebt u blijkbaar nog nooit gehoord (CGVS 2, p.11). Gevraagd om te vertellen over de val van de taliban vertelt u over een bombardement op vrachtwagens die brandstof vervoerden nabij een dorp Rahmat (CGVS 2, p.11). Men maakt u er attent op dat dit bombardement plaatsvond in 2009, na uw vertrek en meerdere jaren na de val van de taliban (zie landeninfo nr.6). U bevestigt dan dat het gebeurde toen de taliban werden verslagen, op het moment dat u al in Iran was (CGVS 2, p.11-12). U hebt het dan de hele tijd over zelfmoordaanslagen, hoewel u daar niet naar gevraagd werd, en verklaart dan dat u de namen van de talibanleiders hoorde op televisie toen u in Iran was, en dat de taliban toen Afghanistan controleerden (CGVS 2, p.12). Wanneer nogmaals wordt geprobeerd om u iets te laten vertellen over de komst van de Amerikanen en de gevechten tegen de taliban, houdt u het op de meest algemene antwoorden. U zegt dan dat u hoorde dat er buitenlanders zouden komen, dat u daarover geruchten had opgevangen, en houdt het dan op "Wat moet ik u erover zeggen? De buitenlanders kwamen, ze gingen weg dan Karzai kwam en dat was gedaan." (CGVS 2, p.13). Het moet toch worden vastgesteld dat uw verklaringen over deze ingrijpende periode weinig doorleefd en gedetailleerd zijn. Bovendien is er in het district Chahardara, waar u zegt gewoond te hebben van uw geboorte tot in 2006, zelfs na de val van de stad Kunduz nog gevochten op een aantal plaatsen, waardoor u toch zeker meer te horen gekregen zou hebben (zie landeninfo nr.7). Ook uw echtgenote kan niet meer verheldering bieden. Zo vertelt ook zij over de aanslagen waarover jullie hoorden toen jullie in Iran waren, wat ook hier naast de kwestie is (CGVS vrouw 2, p.5) en derhalve toch weer een ingestudeerde indruk maakt. Als zij wordt gevraagd naar de komst van de Amerikanen naar Afghanistan, wat toch een ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest, verklaart zij dat vrouwen zich verbergen en mannen niet met hen over de oorlog spreken (CGVS vrouw 2, p.5). Dat de oorlog van 2001 helemaal aan haar voorbij gegaan zou zijn, is evenwel niet geloofwaardig. Zij weet in tegenstelling tot u ook niet wie de leider was van de talibanbeweging (CGVS vrouw 2, p.6) en gevraagd om een beeld te schetsen van hoe een vrouw als zij het talibanregime heeft ervaren, beschrijft ze in de meest alomvattende bewoordingen: "Veranderingen ja, mensen waren bang, ze namen jongens mee, namen vrouwen mee, namen vrouwen mee, een keer hebben ze zelfs de studenten meegenomen, de meisjes, maar toen wij kwamen, toen we hier waren, kwamen we dat te weten, en dan werd het erg, de situatie." (CGVS vrouw 2, p.6). Dat uw echtgenote zo weinig kan zeggen over de jaren dat de taliban de stad Kunduz in hun greep hadden – een wankel greep trouwens – is evenwel weinig plausibel. Uw echtgenote verklaart ook dat zij pas in Iran hoorde over de taliban in Afghanistan en dat er een buitenlandse interventie zou komen (CGVS vrouw 2, p.7), maar als haar erop wordt gewezen dat jullie dat veel langer in Iran zouden hebben verbleven, ontkent zij dat met klem (CGVS vrouw 2, p.7). Toen haar de eerste keer werd gevraagd of zij nog in Afghanistan was toen de buitenlanders tegen de taliban kwamen vechten, ontweek zij die vraag trouwens door te zeggen dat zij de data niet weet, maar situeert zij jullie vertrek opnieuw 10 à 11 jaar voor het gehoor (CGVS vrouw 2, p.7). Zelf bent u formeel dat u toen samen met uw twee vrouwen in de provincie Kunduz woonde (CGVS 2, p.13). Gezien de vaststelling dat uw vrouw zo onwetend lijkt over de gebeurtenissen die Afghanistan toen doormaakte, dient dit sterk betwijfeld te worden. Nochtans situeren jullie beiden heel consequent het vertrek naar Iran rond 2006 (DVZ, Verklaring DVZ, p.4, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ, Verklaring DVZ vrouw, p.4, Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5; CGVS vrouw 1, p.3,5; CGVS vrouw 2, p.7). Dat jullie jongste zoon toen ongeveer 8 jaar oud zou geweest zijn, past ook in deze tijdslijn (CGVS vrouw 1, p.17). Overigens denkt u dat de beroemde Afghaanse zanger Ahmad Zahir door de taliban is vermoord (CGVS 1, p.17). Ahmad Zahir, een generatiegenoot van u, is in onduidelijke omstandigheden gestorven in 1979, lang voordat er zelfs maar sprake was van de taliban (zie landeninfo nr.3). Het is vreemd dat u dit cultuurofoon niet juist kan plaatsen.

De twijfels omtrent uw herkomst en familiaal netwerk worden verder aangewakkerd door de vaststelling dat u ook over uw adoptie dochter tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd. Zo hebt u gezegd dat uw vrouw die niet zwanger werd, dus uw eerste vrouw, deze dochter in huis heeft gehaald (CGVS 1, p.8). Uw tweede vrouw, R., vertelde nochtans dat zij degene was die Ma. heeft geadopteerd, nadat haar eerste man was gestorven en haar kind bij de familie van de vader achterbleef (CGVS vrouw 1, p.17).

Tijdens uw tweede gehoor wijt u dit aan een misverstand en geeft u ook de versie dat R. een dochter adopteerde toen zij met u trouwde, omdat ze verdrietig was dat ze gescheiden moest leven van haar zoon (CGVS 2, p.5). Daar waar u vertelde dat Ma. besloot om niet te trouwen en met jullie mee te gaan naar Iran (CGVS 1, p.11), was het volgens uw echtgenote zo dat de verloving was verbroken omdat men vond dat uw dochter was onteerd door de broers van uw eerste vrouw (CGVS vrouw1, p.14), een grondig andere versie van de feiten, waarvan u bezwaarlijk onwetend geweest kan zijn en die de geloofwaardigheid van de door u beschreven feiten sterk ondermijnt. Hoewel uw vrouw nog contact heeft met haar moeder in Angor Bagh (CGVS vrouw 1, p.10) en met haar zoon uit het eerste huwelijk, kan ze niet veel vertellen over de huidige toestand. Ze wijt dat aan het feit dat haar zoon haar die stress wil besparen (CGVS vrouw 2, p.4). Uw zus woont volgens u nog steeds in Angor Bagh in Kunduz (CGVS 1, p.7). U hebt geen contact meer met haar, want ze is arm en haar twee jonge zoons zijn bij haar (CGVS 2, p.6). Nadat blijkt dat haar twee zoons volwassen zijn en voor hun moeder zorgen, vraagt het Commissariaat-generaal om te verduidelijken hoe het komt dat u hen niet kan bereiken, en dan verklaart u: "Hoe zou je hen contacteren? Die arme mensen, ze hebben niets, je weet de situatie in Afghanistan, het is bombardementen elke dag en zelfmoordaanslagen, ze vluchten, ze zijn niet in Kunduz, God weet waar ze zijn gegaan.[...]" (CGVS 2, p.7). Dat de algemene situatie in Kunduz hen volledig zou verhinderen om af en toe met u te spreken dient betwijfeld te worden, en bovendien lijkt u hier uw eerdere verklaring tegen te spreken dat uw zus nog steeds in Angor Bagh woont.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor tot uw vertrek naar Iran in Kunduz hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan op dat ogenblik.

Daarenboven blijkt dat uw verklaringen omtrent deze problemen op diverse punten vaag en zeer onwaarschijnlijk zijn. U verklaart dat u werd bedrogen door uw eerste vrouw G. S. (CGVS 1, p.10,12). Bij DVZ verklaarde u dat u ongeveer 22 jaar oud was toen u met haar bent getrouwd (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,6) wat het huwelijk omstreeks 1972 zou situeren. Met uw tweede vrouw bent u getrouwd toen u 42 jaar was (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,6) en uw oudste kind met uw tweede vrouw is 28 jaar oud (CGVS 1, p.8). Het is dan ook vreemd dat u geen enkele melding maakt van eerdere problemen in dat eerste huwelijk totdat uw eerste echtgenote G. S., een Afgaanse vrouw uit een conservatief milieu, na vele jaren, op een blauwe maandag, een buitenechtelijke relatie begon met F. (CGVS 1, p.12). Ook uw tweede vrouw heeft geen weet van eerdere affaires of van problematisch gedrag van uw eerste echtgenote. Ze spreekt vreemd genoeg zelfs vol lof over G. S. tot het laatste jaar dat jullie in Afghanistan woonden, wanneer haar karakter veranderde (CGVS vrouw 1, p.16). Dat uw eerste echtgenote G. S. op hoge leeftijd plots hardnekkig een geheime relatie in stand hield met F., is dan ook merkwaardig. Gezien de Afgaanse culturele context is het zelfs verbluffend dat zij daarmee verder ging nadat zij was betrapt en u haar had aangemaand om te stoppen (CGVS 1, p.10). Zogenaamde eremoorden zijn namelijk courant in Afghanistan en overspel wordt beschouwd als een misdaad tegen de islam, de zwaarste categorie van misdrijf (zie landeninfo nr.9). Dat uw vrouw dus ook na uw waarschuwing en zelfs nadat zij was verraden door uw tweede vrouw (CGVS 1, p.10) nog doorging met de relatie, getuigt van weinig drang tot zelfbehoud. Dat zij zorgeloos was omdat haar broers commandanten waren, zoals u beweert (CGVS 1, p.12), moet ernstig in twijfel getrokken worden. Volgens u hebben haar broers haar immers zelf vermoord (CGVS 1, p.11) en het lijkt geen twijfel dat G. S. moet geweten hebben dat haar broers tot zoiets in staat zijn. Dat zij zich veilig voelde zelfs nadat haar broers op de hoogte gebracht waren, past dan ook in geen enkel logisch geheel. Overigens is de bewegingsvrijheid die uw tweede echtgenote aan G. S. toeschrijft ook moeilijk te kaderen in de tradities op het Afgaanse platteland: zij denkt dat de affaire is begonnen toen uw eerste vrouw jullie alleen achterna zou komen naar een trouwfeest (CGVS vrouw 1, p.17). Dat vrouwen zonder begeleiding de openbare ruimte betreden is evenwel uitzonderlijk in Afghanistan. Volgens R. is het inderdaad zo dat zij alleen zonder begeleiding op familiebezoek mogen gaan, maar is het ook heel gewoon dat mensen elkaar ontmoeten in een dorp (CGVS vrouw 1, p.17), terwijl u zegt dat F. uit het naburige dorp Angor Bagh afkomstig is (CGVS 1, p.12), wat het nog meer vreemd maakt dat zij zo lang onopgemerkt een relatie konden hebben. Jullie woonden immers samen in een qala (compound) met twee of drie andere families en behalve uzelf en uw eerste vrouw bevonden zich nog uw tweede vrouw en de kinderen in huis (CGVS 1, p.12) waardoor men toch moet zeggen dat het een krachtoer zou zijn dat uw eerste vrouw onopgemerkt bezoek kon ontvangen. Dat zij zelf onopgemerkt naar het naburige dorp kon reizen zonder dat zoiets de dorpsgemeenschap zou opvallen, is nog minder waarschijnlijk. U weet ook niet wat er met F. is gebeurd nadat hij op heterdaad is betrapt en moest vluchten terwijl u op de deur stond te bonzen (CGVS 1, p.13).

Het is vreemd dat iemand die door getuigen was gezien terwijl hij de sociale normale van de gemeenschap met de voeten trad en die net als uw vrouw een zware sanctie riskeerde, daarmee niet de minste problemen gekend zou hebben. U zou nochtans toch op de hoogte zijn van wat er zich heeft afgespeeld na de dramatische omstandigheden rond de dood van uw eerste vrouw aangezien u na de moord op uw vrouw nog enkele dagen gewoon uw leven verder zette tot men u waarschuwde dat jullie leven in gevaar was (CGVS 1, p.11). Dat is, zo moet opgemerkt, tevens een weinig plausible gang van zaken als u uw schoonbroers zou hebben ontvlucht omdat men u zei dat zij u ook zouden vermoorden (CGVS 1, p.11). Bij DVZ had u overigens verklaard dat u ogenblikkelijk hebt besloten om het land te verlaten, en dat u zeker was dat zij u wegens deze erekwesie zouden willen doden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het valt sowieso moeilijk te aanvaarden dat de broers van uw eerste echtgenote u zomaar zouden laten ontkomen. Volgens uw verklaringen hadden zij uw eerste vrouw vermoord en kreeg u de boodschap dat u moest komen. Na aankomst zag u het lijk van G. S. liggen en hoorde u van de man van uw schoonzus dat uw schoonbroers u ook wilden doden. Door een gelukkig toeval waren uw schoonbroers in de tuin toen u daar toekwam, en dus kon u ongehinderd ontsnappen (CGVS 1, p.14). Toch zei u eerst dat u gewoon verder wilde werken op uw land, en pas nadat men u liet weten dat uw schoonbroers naar u op zoek waren en u wilden doden besloot om onder te duiken en het land te verlaten (CGVS 1, p.11; CGVS vrouw 1, p.15,18). Dat uw schoonbroers u zomaar zouden laten gaan als u komt informeren naar uw echtgenote, en u vervolgens niet zouden kunnen vinden in het dorp als ze u naar het leven stonden, valt nauwelijks ernstig te nemen. Uw vrouw beweert ten andere dat twee van uw schoonbroers op de deur kwamen kloppen terwijl u op het land was gaan werken (CGVS vrouw 1, p.19), iets waar u in het geheel geen melding van maakt. Dat ze u bij die gelegenheid niet zouden kunnen vinden op de akkers, is niet aannemelijk. Dat deze mannen u naar het leven staan en toch zoveel gelegenheden lieten liggen om u te pakken te krijgen, is dus niet erg plausibel. Dat u voor uw leven vreesde toen u het lijk van uw echtgenote zag, en niet naar haar begrafenis durfde gaan (CGVS 1, p.14) maar toch nog in hetzelfde huis bleef wonen en zelfs gezien werd toen u het land bewerkte (CGVS 1, p.11; CGVS vrouw 1, p.15) valt toch ook moeilijk te verzoenen. Tenslotte dient er ook nog op gewezen te worden dat u bij DVZ verklaarde dat uw zoon werd lastig gevallen in de dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), iets wat u ontkent gezegd te hebben tijdens uw gehoor op het CGVS. Er zou helemaal niets gebeurd zijn met uw zoon toen (CGVS 1, p.19).

Ook dat de broers van G. S. u na 10 jaar plots in Iran zijn komen zoeken, mag verbazing wekken. U verklaart dat u niet weet hoe dat komt en dat zij u misschien al die tijd gezocht hebben (CGVS 1, p.14). Toch maken noch u, noch uw echtgenote, melding van enige poging langs hun kant om van jullie verwanten in Afghanistan te weten te komen waar u heen gevlucht bent. Ook jullie verklaringen over deze gebeurtenissen zijn weinig consistent. U verklaart eerst dat uw zoon in Iran werd gebeld door de broer van uw eerste vrouw (CGVS 1, p.14) en wijzigt dan uw verklaringen als u beweert dat u die oproep hebt ontvangen, en niet uw zoon (CGVS 1, p.15). Desgevraagd bevestigt u dat u alleen telefoons hebt gekregen (CGVS 1, p.19). Tijdens het tweede gehoor keert u weer terug naar de eerste versie, namelijk dat uw zoon door hen is gebeld (CGVS 2, p.7). Uw vrouw R. verklaarde bij DVZ dat jullie zoon S. dikwijls werd gebeld door de broers van uw vermoorde vrouw (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). In de loop van haar gehoor spreekt zij over haar zoon in Duitsland die telefoons kreeg, iets wat zij u niet gezegd had (CGVS vrouw 1, p.17). Het Commissariaat-generaal ziet in de eerste plaats niet in waarom men voor u elementen verborgen zou houden die aanleiding zouden geven tot uw vertrek. Het is ook niet duidelijk of u al dan niet op de hoogte bent van deze telefoontjes aangezien uw verklaringen daarover wijzigden tijdens de gehoren. Waar R. bij DVZ nog verklaarde dat jullie via de zoon met de dood werden bedreigd (DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5), verklaart ze op het CGVS dat de man die jullie zoon belde hem uitdaagde om zijn moeder moest gaan wreken in Afghanistan (CGVS vrouw 1, p.18). Uw jongste zoon zou op straat zijn benaderd door een onbekende man, die u bij naam noemde en vroeg of hij het adres wist. Uw zoon vertrouwde het zaakje niet en gaf een verkeerd adres op (CGVS 1, p.14). Tijdens het tweede gehoor zegt u dan weer dat uw zoon zich ervan af maakte door te zeggen dat hij u niet kende (CGVS 2, p.7), iets wat u pas corrigeert als het Commissariaat-generaal er op wijst dat uw verklaringen niet helemaal gelijklopend zijn. U situeert uw vertrek uit Iran dan ook zo'n 3 à 4 maanden na dit incident (CGVS 2, p.7) terwijl u tijdens het eerste gehoor consequent hebt verwezen naar ongeveer 8 maanden tussen het incident en uw vertrek (CGV 1, p.14,15,19). Uw echtgenote situeerde jullie vertrek bij DVZ ook omstreeks 2 à 3 maanden nadat een onbekende man, die eruit zag als een spion (CGVS vrouw 1, p.18) bij jullie zoon had gevraagd of hij wist waar N. A. woonde (DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Om al deze redenen acht het Commissariaat-generaal de door u beweerde feiten niet geloofwaardig. Het vluchtelingenstatuut kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd wijzigen deze inschatting niet. Geen van deze documenten heeft immers een rechtstreekse band met de door u beweerde feiten. De medische documenten uit Iran bevestigen hoogstens dat u daar ooit bent geweest voor een behandeling. De foto's die u neerlegt bieden geen uitsluitel over waar en wanneer ze precies zijn genomen en wat er precies op staat afgebeeld. Bovendien gaat het hier om fotokopies, die aan manipulatie onderhevig zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd doorheen uw gehoren op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd ook beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Dit is zowel u als uw vrouw duidelijk gemaakt aan het begin van elk van jullie gehoren. U werd ook in de loop van uw tweede gehoor de kans geboden om een goed zicht te geven op uw voorgeschiedenis en blijft dan de hele tijd herhalen wat u tijdens het gehoor dd. 04 mei 2017 reeds vertelde omdat u vindt dat er fouten gemaakt zijn bij de vertaling (CGVS 2, p.4-6). Ook uw echtgenote is gewezen op haar plicht om de volledige waarheid te vertellen, waarop zij beweert dat zij neurologisch niet in staat is om te liegen (CGVS vrouw 2, p.7). Toch blijkt duidelijk dat jullie verklaringen over jullie beweerde verblijf in Afghanistan tekortschieten. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat u niet de waarheid heeft verteld over waar en in welke omstandigheden u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe

gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van A. R. (verzoekster)

“A. Feitenrelaas

U, R. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Tadzjiekse etnie te behoren. U bent 46 jaar geleden geboren in Ahmadzai, district Chahardara, in de provincie Kunduz. U verklaart gehuwd te zijn met N. U. A. (CGVS nr. X en O.V. nr. X). Jullie hebben twee zoons: F. woont in Iran en S. bevindt zich in Duitsland. Jullie pleegdochter Ma. is bij F. in Iran.

Wat betreft de problematiek waarmee uw man geconfronteerd werd, en die aan de basis lag van jullie vertrek uit Afghanistan, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot N. U. A. (zie ook hieronder):

“(…)”

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenoot de vluchtelingenstatus geweigerd wordt en de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot en bijgevolg wordt in uw dossier dezelfde beslissing genomen. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en in ondergeschikte orde op de schending van artikel 48/4, §§ 1 en 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stukken: een verklaring van de imam (stuk 3), verklaringen inzake de vlucht uit Afghanistan met een eigen Engelse vertaling en de kopieën van de taskara's van de getuigen (stuk 4), een kopie van taskara van verzoekster (stuk 5), een kopie van taskara van verzoeker (stuk 6), een kopie van de huwelijksakte (stuk 7), foto's van het gezin in respectievelijk Afghanistan en Iran (stukken 8 en 9), een kopie van een huurcontract in Iran (stuk 10), een verklaring van de werkgever van verzoeker met een eigen vertaling in het Engels en een kopie van identiteitskaart (stuk 11), een verklaring van zoon S. met een kopie van identiteitskaart (stuk 12), een e-mail d.d. 27 april 2018 van de centrumverantwoordelijke inzake de medische hulp aan verzoekers (stuk 13), een verslag van klinisch psychologe A. W. d.d. 30 april 2018 (stuk 14) en attesten van verblijf (stukken 16 en 17).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers voeren aan dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan vrezen te worden vermoord door de broers van G. S. (de eerste vrouw van verzoekers) omdat zij de eer van de familie heeft bezoedeld. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij hun identiteit niet ontegensprekelijk aantonen nu zij geen enkel gezaghebbend document voorleggen ter staving van hun identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf, zij bovendien tegenstrijdige en zelfs foutieve verklaringen afleggen over hun documenten en op één van de documenten van verzoekster een andere naam vermeld staat en zij hiervoor geen aannemelijke uitleg kunnen verschaffen; (ii) verzoekers nalaten om de door hen ingeroepen medische problemen aan te tonen, met name ernstige oogproblemen, mentale problemen (ziekte van Alzheimer) in hoofde van verzoeker en een aandoening waardoor verzoekster dwangmatig de waarheid zou vertellen; (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan de herkomst van verzoekers en het door verzoeker geschetste profiel gelet op de vele vage, tegenstrijdige en ingestudeerde antwoorden op kennisvragen; (iv) verzoekers bovendien tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande hun adoptie dochter, alsook geen zicht lijken te willen bieden op hun familiaal netwerk in Afghanistan; (v) hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekers geschetste vluchtrelaas nu de door hen naar voor geschoven problemen op diverse punten vaag en ongeloofwaardig zijn en (vi) de door verzoekers voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen.

Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.3.2.4. Na lezing van de administratief dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen zicht bieden op hun identiteit, nationaliteit, herkomst, profiel en familiaal netwerk en zij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk hebben gemaakt om een correct zicht te krijgen op hun eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in hun vluchtrelaas, het herhalen van en verwijzen naar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoekers herhalen nog dat zij hun documenten onderweg zijn kwijtgeraakt, maar voegen thans bij hun verzoekschrift nog verschillende stukken ter staving van hun identiteit en hun leven als gezin samen. Met betrekking tot de door verzoekers voorgelegde kopie van de taskara van verzoekster (stuk 5) moet worden opgemerkt dat verzoekers nochtans tijdens hun eerste persoonlijke onderhoudsbeiden benadrukten dat verzoekster nooit over een taskara heeft beschikt (administratief dossier verzoeker, stuk 4, p. 3 en administratief dossier verzoekster, stuk 10, p. 4), en dat hoe dan ook de kopieën van taskara's, alsook de huwelijksakte, de kopie van huurcontract in Iran en de verklaring van de werkgever van verzoeker (verzoekschrift, stukken 5-7 en 10-11) niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV), zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Nog daargelaten de vaststelling dat de bij het verzoekschrift gevoegde privéfoto's (verzoekschrift, stukken 8-9) eveneens fotokopieën betreffen die eenvoudig te fabriceren zijn door middel van knip- en plakwerk, bieden deze alleen al door de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor de aanwezigheid van verzoekers en hun kinderen in Iran, dan wel Afghanistan.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekers geen enkele valabele argumenten of elementen aanreiken ter verklaring of weerlegging van het feit dat zij geen eenduidige verklaringen afleggen in verband met de documenten die zij in hun bezit hadden en hun nalaten bewijskrachtige documenten voor te leggen die hun identiteit, nationaliteit en herkomst ontegensprekelijk kunnen staven.

Bovendien blijven zij tot op heden in gebreke om aan te tonen dat zij contact opnamen met UNHCR in verband met de amayeshkaarten waarover zij zouden hebben beschikt, noch brengen zij enig bewijskrachtig document bij van hun zoon S. in Duitsland.

Zo verzoekers verwijzen naar twee verklaringen die bij hun verzoekschrift worden gevoegd (stukken 3-4) ter ondersteuning van hun vluchtrelaas, dient opnieuw te worden vastgesteld dat – daargelaten de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde herkomst uit Kunduz, Afghanistan en bijgevolg evenmin aan het vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee is verbonden – deze verklaringen niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Ook de verklaring van zoon S. van verzoekers vermag niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoek om internationale bescherming te herstellen. Vooreerst dient opgemerkt dat de brief duidelijk ten behoeve van verzoekers werden opgesteld en een gesolliciteerd karakter vertoont, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien dient erop gewezen dat verzoekers' verklaringen aangaande het feit of S. al dan niet een dreigetelefoon zou hebben gehad van de broers van G. S. (verzoekers eerste vrouw) weinig consistent zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan de bewijswaarde van de verklaring nu aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: "(...) U verklaart eerst dat uw zoon in Iran werd gebeld door de broer van uw eerste vrouw (CGVS 1, p.14) en wijzigd dan uw verklaringen als u beweert dat u die oproep hebt ontvangen, en niet uw zoon (CGVS 1, p.15). Desgevraagd bevestigt u dat u alleen telefoons hebt gekregen (CGVS 1, p.19). Tijdens het tweede gehoor keert u weer terug naar de eerste versie, namelijk dat uw zoon door hen is gebeld (CGVS 2, p.7). Uw vrouw R. verklaarde bij DVZ dat jullie zoon S. dikwijls werd gebeld door de broers van uw vermoorde vrouw (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). In de loop van haar gehoor spreekt zij over haar zoon in Duitsland die telefoons kreeg, iets wat zij u niet gezegd had (CGVS vrouw 1, p.17). Het Commissariaat-generaal ziet in de eerste plaats niet in waarom men voor u elementen verborgen zou houden die aanleiding zouden geven tot uw vertrek. Het is ook niet duidelijk of u al dan niet op de hoogte bent van deze telefoontjes aangezien uw verklaringen daarover wijzigden tijdens de gehoren. Waar R. bij DVZ nog verklaarde dat jullie via de zoon met de dood werden bedreigd (DVZ, Vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5), verklaart ze op het CGVS dat de man die jullie zoon belde hem uitdaagde om zijn moeder moest gaan wreken in Afghanistan (CGVS vrouw 1, p.18). (...)".

Waar verzoekers nog hekelen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen contact heeft gelegd met de Duitse autoriteiten om zich te bevragen over de asielmotieven van hun zoon S., dient erop gewezen dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

In zoverre verzoekers op algemene wijze verwijzen naar het feit dat zij laaggeschoold zijn en geen van hen ten volle begreep wat er van hen verwacht werd en een en ander onvoldoende tot hen is doorgedrongen, dat zij geen van beiden in staat zijn om hun gedachten voldoende te ordenen om een gestructureerd verhaal te vertellen, laat staan om bepaalde zaken uit het hoofd te kunnen studeren, slagen zij er allerminst in de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat verzoekers niet op de hoogte zouden zijn van de documenten waarover zij hebben beschikt, alsook van de zaken die tot hun dagelijkse leefomgeving behoorden. De Raad wijst er in dit verband op dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoekers tonen, behoudens blote beweringen in hun verzoekschrift, geenszins aan dat zij niet over de verstandelijke vermogens beschikken om kennisvragen te beantwoorden betreffende hun directe omgeving en het leven in hun beweerde regio van herkomst. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in de kennis van verzoekers met betrekking tot hun regio van herkomst zijn apert en betreffen eenvoudige vragen over hun regio en de veiligheidssituatie aldaar.

Verzoekers wijzen er vervolgens op dat zij een groot trauma hebben opgelopen omwille van de gebeurtenissen die zij hebben moeten doorstaan en verwijzen hiertoe naar een e-mail van het opvangcentrum d.d. 27 april 2018 (verzoekschrift, stuk 13) en een verslag van een klinisch psycholoog d.d. 30 april 2018 (stuk 14).

Zij menen in dit verband nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weinig rekening heeft gehouden met de persoonlijke en traumatiserende situatie waarin verzoekers verkeren. De Raad stelt evenwel vast dat uit de e-mail van het opvangcentrum slechts kan blijken dat verzoekers door verschillende artsen werden opgevolgd en dat zij wekelijks medicatie bedeed kregen. Nergens blijkt hieruit evenwel welke gezondheidsklachten zij precies vertonen, noch in welke omstandigheden zij deze zouden hebben opgelopen en welke impact deze zouden hebben. Met betrekking tot het verslag van de klinisch psycholoog d.d. 30 april 2018 – waaruit blijkt dat verzoekers aan posttraumatisch stresssyndroom lijden – benadrukt de Raad dat uit dit verslag niet blijkt dat de problematiek van verzoekers hen zouden belemmeren in het uiteenzetten van hun vluchtmotieven of hen ervan zouden weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De thans door verzoekers voorgelegde medische documenten (verzoekschrift, stukken 13-14) vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van hun verklaringen te herstellen en kunnen geen verklaring bieden voor de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen of gebrek aan kennis over hun regio van herkomst. In zoverre verzoekers voorts nog verwijzen naar de door hen in de loop van de procedure voorgelegde medische documenten, met name hun medische dossiers uit Iran en het medisch dossier van verzoeker aangaande zijn rugoperatie in België, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat hieruit slechts kan blijken dat zij ooit een behandeling hebben ondergaan in Iran en België. Uit deze documenten kan evenwel allerm minst blijken dat verzoeker dermate verregaande oogproblemen zou hebben dat hij niet in staat zou zijn om een foto van zijn regio van herkomst te bekijken, en evenmin dat verzoekster een neurologische aandoening heeft waardoor zij gehouden is steeds de waarheid te vertellen, noch blijkt hieruit dat verzoekers niet in staat zouden zijn om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Geen van de elementen in deze attesten zijn aldus van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers.

Waar verzoekers er ten slotte nog op wijzen hun jarenlange afwezigheid uit Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat het enkel verwijzen naar een risicoprofiel niet volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (*“Depending on the specific circumstances of the case [...]”*). De loutere blote bewering dat zij door een jarenlange verblijf in het buitenland in de aandacht zullen lopen van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, is aldus op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bovendien maakten verzoekers noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees omwille van een jarenlang verblijf in het buitenland. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig.

Het feit dat verzoekers in een opvangcentrum van het Rode Kruis te Sint-Niklaas verblijven (verzoekschrift, stukken 16-17) is van geen enkel belang voor de beoordeling hun verzoeken om internationale bescherming.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maken verzoekers echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het dorp Ahmadzai in de provincie Kunduz, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoekers in Afghanistan in een veilig gebied verbleven of zouden kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoekers in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees hebben voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade lopen, of indien zij er toegang hebben tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien zij op een veilige en wettige manier kunnen reizen naar en zich toegang kunnen verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij er zich vestigen. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van hun advocaat en een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER